

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacræ Scripturæ, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiæ Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput V. Se ipsum occidere numquam licet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](#)

C A P U T V.

Se ipsum occidere nunquam licet.

Ethnici non modo licitum sæpenumero esse se ipsum occidere putaverunt, verum etiam heroicum id in aliquibus esse sunt arbitrari. Lucretiam omnes celebrant, quæ seipsam confudit, licet invita a Tarquinio fuerit oppressa. Catonem quoque summis laudibus efferunt, qui post Cæsar's victoriam vitam sibi eripuit. Verum illis est ignoscendum, qui Evangelii luce carere, animique vim actionibus iis metiebatur, quas furor, infirmitas, aut vanitas imperabat. De Lucretia sic loquitur sanctus Augustinus: *Quod seipsam, quoniam adulterium pertulit, etiam non adultera occidit, non est pudicitæ caritas, sed pudoris infirmitas.* Non hoc fæmina christianæ fecerunt, quæ passæ similia vivunt: tamen nec in se ultæ sunt crimen alienum, ne aliorum sceleribus adderent sua, si quoniam hōsis in eis concupiscendo supra commiserat, illæ in seipsis homicidia erubescendo committerent (*de Civit. Dei l. 19. c. 20.*).

In orbe Deus homines, velut dux milites in castris, locavit, qui locum suum sine ducis licentia non deserunt, vel si deserant, puniuntur.

Vitæ suæ homines non sunt domini; sed Deo in primis, deinde patriæ illam debent. Illa igitur uti pro libitu nequeunt, nec voluptatibus illam deterere, vel ad infamiam aliudve malum vitandum ipsam perdere. Dei providentia se debent

debent subjecere, quæ illos infortuniis objicit, eumque exorare, ut sibi vim ad illa patienter ferenda, iisque bene utendum largiatur. Verum in suis Christiani calamitatibus sanctiori adhuc ratiocinio uti debent: Christianis enim considerandum est, ad patiendum se nasci, & in dolore esse felices, patientia siquidem Redemptori suo similes fiunt, tutumque sibi parant ad gloriam iter. Non illis propter dolores invisa vita esse debet, neque ad eos finiendos mors optanda, multoque minus procuranda (*a*).

Contra caritatem peccat, qui seipsum occidit; homo siquidem seipsum debet amare: peccat quoque contra justitiam, quia vitæ suæ, ut diximus, dominus non est homo, sed Deo patriæque suæ illam debet. Quamobrem nec illi licet se mutilare; qui vero se mutilaret, si Presbyter esset aut Religiosus, subjiceretur Excommunicationi canonis. *Si quis suadente diabolo,* quamvis ad castitatem servandam id facheret, sic ut imprudenti zelo fecit Origenes, quem properea Ecclesia damnavit. Attamen si membrum gangrena vitiatum aut corruptum esset, recidi posset, quando secus vita servari nequiret. Qui vero

(*a*) Ex hac ipsa ratione nec licet alium occidere volentem, & potentem *i.* quia sicut ego ita nec ille est vitæ suæ dominus: *Ego occidam, & ego vivere faciam*, inquit Deus (*Deut. 32.*). Cæterum propter bonum commune, vel altioris ordinis posse nos, ac quandoque debere animam nostram ponere, variaque pericula subire ex ali bi dictis abunde patet.

vero vehementer dolorem timeret ex brachii amputatione sustinendum, vel ex alterius membra jaetura, nec certus esset se hoc remedio mortem vitare posse, moriendi periculo se posset exponere, ne dolorem illum pateretur, quin esset sui ipsius homicida.

Nec licet quoque permittere, ut alius nos occidat; quamvis contingere possit, ut morti se objicere aliquando liceat, imo oporteat. Hinc a latrone aggressus, qui vitam suam servare nequit, nisi illum occidat, eximium caritatis opus ageret, si se occidi permetteret, ne latronem peccato mortali obnoxium interficeret (*Sotus lib. 5. q. 1. art. 8.*). Tunc enim æternam aggressoris sui vitam temporali suæ anteferret, quam sine peccato tueri posset; & sanctus Joannes Christi exemplum afferens inquit: *Quoniam ille animam suam pro nobis posuit, & nos debemus pro fratribus animas ponere* (*Ioan. 3.*). Quandonam utilius fratribus hoc caritatis nostræ testimonium exhibere possumus, quam ubi de æterna illorum salute agitur? Non ut divites, aut potentes illos in mundo faciamus, mors est nobis obeunda, minoris enim temporalia haec bona sunt æstimanda, quam nostra vita: æterna sola fratrum salus vitæ nostræ potest anteferri.

Qui ad fame moriendum esset damnatus, oblatum cibum sumere posset, imo ipsum Cajetanus ait ad sumendum cibum teneri: alii tamen ad id non teneri existimant, sed censem posse illum Judicis sententiam exequi, sicuti damnatus

Se ipsum occidere numquam licet. 61

Ius ad bestias potest vel se defendere, vel se occidi permittere.

Qui ita rigide jejunat, ut vitæ discrimen subeat, mortaliter peccaret, si se intenderet hoc paſto occidere; sed si ex pœnitentiæ zelo id ageret, nullum peccatum committeret: nihilominus si a Superiore moneatur, debet hoc exercitium omittere, melior est enim obediens, quam sacrificium.

Virginum quarundam afferri possunt exempla, quæ vel se mucrone transfixerunt, sicut egit sancta Sophronia; vel se in rogam congerunt, veluti sancta Apollonia, aliæquæ plures, quæ propterea suimet ipsarum homicidæ viæ sunt. Verum singularibus hisce exemplis respondetur, Dei spiritu actas illas fuisse, adeoque a lege exemptas, juxta quam a carnifice mortem expectare, non illam sibi inferre debuissent: quare non illas Ecclesia in hoc imitandas proponit. Egregie de Sampstone, qui dominum evertens seipsum oppressit, ait sanctus Augustinus: *Nec Sampson aliter excusatur, quod seipsum cum ruina domus oppresserit, nisi quia Spiritus latenter hoc jusserat, qui per illum miracula faciebat.* His igitur exceptis, quos vel lex justa generaliter, vel ipse justitiae fons Deus specialiter occidi jubet, quisquis hominem, vel seipsum, vel quemlibet occiderit, homicidii crimine inneditur.

CAPUT